

SỢI DÂY

Anh trao em sợi tơ hồng
Dài mấy vòng quả đất
Anh giữ đầu bên này
Bảo em cột đầu kia vào mái tóc
Em hôn sợi tơ hồng
Cười với anh, em nói:
"Dây tơ quá mong manh
Sao bằng tóc em là gió
Anh rong chơi vũ trụ
Xin nhớ vuốt tóc em
Khi gió về nhắc nhở".

Anh trao em sợi dây xích vàng
Đủ nổi thuyền em bên kia biển
Mà đầu giây bên này
Anh cột vào lòng anh
Giữ cho thuyền em khỏi đắm chìm trong giông bão
Em hôn sợi xích vàng
Cười với anh, em nói:
"Thuyền em bay trên đỉnh bão giông
Dây neo không cần thiết
Em bay đến tận mặt trời
Lấy nắng về làm ánh mắt
Anh ở chốn xa xôi
Cứ tìm mắt em trong nắng ấm".

Anh trao em sợi dây vô hình
Bảo em cột niềm tin
Vào đầu dây nơi em đến
Đầu dây nơi anh ở
Anh buộc tin yêu của chính mình
Em cứ bay thật xa
Rồi về kể anh nghe tích lạ
Em không cần hẹn ngày về
Anh cũng không cần biết nơi mình hẹn
Anh tin ở sợi dây vô hình
Anh vừa tìm thấy ngoài khu rừng vị kỷ
Em hôn sợi dây vô hình
Cười với anh, em nói:
"Em sẽ. Cảm ơn anh."

Đỗ Quý Dân